

Arrest

nr. 44 349 van 31 mei 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 22 maart 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 april 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. TUCI, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 27 juli 2009 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 3 maart 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen. U verliet uw land van herkomst op 22 juni 2009. U was niet vergezeld van enig familie-lid. U kwam op 27 juli 2009 in België aan, waar u op 27 juli 2009 het statuut van vluchteling aanvroeg. U bent in het bezit van een kopie van uw geboorteakte.

Volgens uw verklaringen bent u in Asmara, Eritrea geboren, maar verhuisde u samen met uw ouders naar Adis Abeba, Ethiopië, toen u nog een klein kind was. In 1998 werd u samen met uw ouders en uw zus terug naar Eritrea gedeporteerd. Kort na de deportatie kwamen uw vader en uw zus om tijdens de Ethiopisch-Eritrese oorlog. U woonde sindsdien samen met uw zieke moeder bij een oom. In mei 2009 is ook uw moeder gestorven.

In april 2009 werd u in uw woning gearresteerd door soldaten tijdens een bijeenkomst met vier andere leden van de Rema kerk. Jullie werden naar het 1e politiestation gebracht, waar jullie samen in één cel werden opgesloten. U werd in de gevangenis nooit ondervraagd. Op 21 juni 2009 slaagde u erin uit de gevangenis te ontsnappen toen de bewaker afwezig was. De zelfde dag ging u naar Adi Abeito en de volgende dag reisde u verder via Tessenei naar Kassala, Soedan. Na een tweetal weken verliet u Soedan met het schip via de haven van Port Sudan. Na uw aankomst in België had u nog contact met uw tante in Eritrea. Zij vertelde u dat zij omwille van uw ontsnapping zelf een tijdje werd vastgehouden.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u geen ernstige elementen aanbrengt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. U hebt evenmin ernstige elementen aangebracht die erop wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 in verband met de subsidiaire bescherming.

Er dient met name te worden vastgesteld dat uw kennis over Eritrea in het algemeen (etnische groepen, religieuze context, militaire dienstplicht) en Asmara in het bijzonder uitermate beperkt is, waardoor u niet langer aannemelijk maakt de Eritrese nationaliteit te bezitten. U zou in Asmara geboren zijn en als klein kind naar Adis-Abeba verhuisd zijn. U hebt echter niet aannemelijk gemaakt dat u in 1998 terug naar Eritrea gedeporteerd werd en er de laatste 11 jaar gewoond hebt. U legt evenmin enig bewijs voor van uw Eritrese nationaliteit.

In verband met uw etnische afkomst blijkt dat u de etnische bevolkingsgroepen Tigre en Tigrinya met elkaar verwart.

Wanneer uw etnische groep gevraagd wordt antwoordt u eerst 'Tigre' en vervolgens corrigeert u naar 'Tigrinya'. Wanneer u vervolgens hierover verduidelijking gevraagd wordt stelt u zelf de vraag "Wat is het verschil tussen 'Tigre' en 'Tigrinya'?" (zie gehoorverslag CGVS, dd. 2 december 2009, p. 2). Dit is uitermate bevreemdend aangezien 'Tigre' en 'Tigrinya' zijn twee duidelijk onderscheiden bevolkingsgroepen in Eritrea met elk een verschillende taal, waarvan redelijkerwijze verwacht kan worden dat een persoon die de laatste tien jaar in Eritrea woonde ze kent (zie informatie in het administratief dossier). In verband met de religieuze context in Eritrea blijkt u niet te weten dat de Lutheriaanse evangelische kerk één van de vier toegelaten kerken is in Eritrea (zie gehoorverslag CGVS, dd. 11 februari 2010, p. 6). Dit is erg merkwaardig aangezien de Lutheriaanse kerk als evangelische kerk het dichtst aansluit bij de pinksterkerken, waarvan u zelf beweert lid te zijn. Verder blijkt u de naam van de patriarch van de Eritrese orthodoxe kerk, Abune Dioskoros, en zijn voorganger, Abune Antonios, niet te kennen (zie gehoorverslag CGVS, dd. 2 december 2009, p. 7-8). Dit is bevreemdend omdat Abune Antonios in 2006 uit zijn functies werd ontzet nadat hij de overheid had bekritiseerd omwille van de vervolging van evangelische minderheidskerken. Van leden van een pinksterkerk in Eritrea kan redelijkerwijze verwacht worden van een dermate belangrijke gebeurtenis, die rechtstreeks betrekking heeft op hun eigen situatie, op de hoogte te zijn, zeker indien zij, zoals u, één tot twee maal per week naar bijeenkomsten van de pinkstergemeenschap gaan (zie gehoorverslag CGVS, dd. 2 december 2009, p. 6).

In verband met uw kennis van Asmara dient vastgesteld te worden dat deze uiterst beperkt is. U kan tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS slechts twee straten in Asmara benoemen; uw eigen straat en de hoofdstraat. U kent verder geen andere straten, pleinen of bekende ontmoetingsplaatsen (zie gehoorverslag CGVS, dd. 2 december 2009, p. 5). Wanneer u tijdens het eerste gehoor gevraagd wordt [naar] de voornaamste gebouwen van uw wijk Tabah noemt u de St.-Michael kerk en Enda Mariam (zie gehoorverslag CGVS, dd. 2 december 2009, p. 4). Niet alleen blijkt uit de beschikbare informatie dat de St-Michaël zich in de wijk Tsaserat en niet in de wijk Taba bevindt, maar ook dat er drie andere kerken zijn die dichterbij uw straat, Adulis straat, liggen; de 'Kiddus Yoseph Church' en de 'Catholic Cathedral' en de 'Kidane Merhet'. De eerste twee kerken noemt u in het geheel niet, ook niet wanneer tijdens het tweede gehoor nogmaals expliciet gevraagd wordt naar kerken dichterbij uw woning in de Adulis straat, noemt u geen van beide kerken. De derde kerk, 'Kidande Merhet', noemt u wel maar situeert u foutief buiten Taba en 'verder weg' dan de Enda Mariam, terwijl uit de beschikbare informatie blijkt dat ze nog niet half zo ver van de Adulis straat aflight als de Enda Mariam (zie gehoorverslag CGVS,

dd. 2 december 2009, p. 4, gehoorverslag CGVS, dd. 11 februari 2010, p. 5 en informatie in het administratief dossier). U kan ook geen enkel ziekenhuis met zijn eigenlijke naam benoemen; u spreekt enkel in algemene termen van 'regeringsziekenhuis', 'kinderziekenhuis' of 'oogziekenhuis' (zie gehoorverslag CGVS, dd. 2 december 2009, p. 5). Tijdens het tweede gehoor kan u plots wel de naam van dit regeringsziekenhuis geven, Orotta, maar blijkt u ook hier niet te weten dat een tweede grote ziekenhuis, Mekane Hiwot in dezelfde buurt ligt (gehoorverslag CGVS, dd. 11 februari 2010, p. 5 en informatie in het administratief dossier). Uw beperkte kennis van de ziekenhuizen in Asmara is met name merkwaardig omdat u verklaart dat u met uw zieke moeder van tijd tot tijd naar het ziekenhuis moest. Het Orotta ziekenhuis zelf werd overigens pas in 2003 gebouwd, terwijl u reeds sinds 1998 in Asmara zou verblijven (zie informatie in het administratief dossier). Wanneer u verder naar andere grote gebouwen in Asmara gevraagd wordt kan u er geen noemen (zie gehoorverslag CGVS, dd. 2 december 2009, p. 5). Wanneer u gevraagd wordt wat 'Enda Korea' is, kan u hier evenmin een antwoord op geven (zie gehoorverslag CGVS, dd. 2 december 2009, p. 5), terwijl het gaat om een groot, modern huizencomplex ('één van de grootste moderne huizencomplexen in Afrika') dat in Asmara sinds 1996 gebouwd werd (zie informatie in het administratief dossier). Het is uiterst bevreemdend dat een inwoner van Asmara nooit over dit huizencomplex gehoord heeft. Uw verklaring dat u voor uw gebrekkige kennis van Asmara, namelijk dat u nooit buiten kwam en voor uw zieke moeder zorgde, is weinig aannemelijk omdat u in uw verdere relaas herhaaldelijk verklaart dat u wel buiten kwam, zij het om naar het ziekenhuis te gaan of om naar de markt te gaan of om naar het huis van uw vriendin Semhara te gaan. Uw moeder zou overigens reeds drie jaar geleden gestorven zijn, zodat u de laatst twee jaren niet langer thuis moest blijven om voor haar te zorgen.

Verder dient opgemerkt te worden dat de elementen die u wel kent in Asmara een erg ingestudeerde indruk geven. Tijdens het eerste gehoor verklaart u dat u slechts vier wijken van Asmara te kennen, uw eigen wijk, de wijk van uw kerk en nog twee andere wijken (zie gehoorverslag CGVS, dd. 2 december 2009, p. 4). Tijdens het tweede gehoor geeft u echter wel vlot de namen van nog vijf andere wijken, wanneer u de buslijnen van Asmara beschrijft (zie gehoorverslag CGVS, dd. 11 februari 2010, p. 5). Het is overigens op zich bevreemdend dat u plots de route van een vijftal buslijnen in detail kan beschrijven, maar uw verdere kennis van Asmara uiterst gebrekkig blijft, zoals hierboven reeds aangetoond werd. Ook tijdens uw tweede gehoor kan u slechts één winkel in Asmara benoemen, Tana, die overigens in de beschikbare informatie niet teruggevonden werd, en slechts één markt, hetgeen erg weinig is voor iemand die de laatste 11 jaar in Asmara gewoond zou hebben.

Verder legt u uiterst vage verklaringen af over de militaire dienstplicht. Zo zou u nooit problemen hebben gehad met de autoriteiten omwille van uw dienstplicht (zie gehoorverslag CGVS, dd. 11 februari 2010, p. 7), alhoewel u van dienstplichtige leeftijd bent. Ook hier geeft u als verklaring dat u nooit het huis uit kwam. Zoals hierboven reeds aangehaald is deze verklaring op zich echter weinig overtuigend. U kent evenmin andere vrienden die wel opgepakt werden voor hun dienstplicht, noch kan u uitleggen hoe zij erin slaagden om aan hun dienstplicht te ontkomen. U kan evenmin uitleggen waarom u zelf zou weigeren uw dienstplicht te vervullen, indien u hiertoe opgeroepen zou worden; als reden hiervoor zegt u enkel dat uw moeder het niet wilde, maar kan u zelf geen redenen geven (zie gehoorverslag CGVS, dd. 11 februari 2010, p. 7). Het is uiterst bevreemdend in de Eritrese context, die getekend wordt door massale gedwongen rekrutering van jongeren voor de dienstplicht (zie informatie in het administratief dossier), dat u in de jaren na de Eritrees-Ethiopische oorlog nooit rechtstreeks of onrechtstreeks in aanraking kwam met de dienstplicht en dat u evenmin kan motiveren waarom u uw dienstplicht niet zou willen doen.

In verband met uw deportatie uit Ethiopia naar Eritrea dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen niet overeenstemmen met de informatie waarover het CGVS beschikt. U verklaart dat u met één bus van Adis Abeba naar Asmara gereisd bent (zie gehoorverslag CGVS, dd. 2 december 2009, p. 11). Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat tijdens de deportaties Ethiopische voertuigen tot aan de grens met Eritrea reden waar de passagiers achtergelaten werden en de grens te voet moesten oversteken. Aan de andere zijde van de grens wachtten Eritrese voertuigen de gedepoteerde mensen op om hen land inwaarts te brengen (zie informatie in het administratief dossier). Ethiopische bussen konden tijdens de Ethiopisch-Eritrese oorlog Eritrea niet binnen rijden. Alhoewel u slechts dertien jaar oud was op het moment van de deportatie, is de deportatie een dermate ingrijpende gebeurtenis in uw leven dat van u redelijkerwijze verwacht kan worden dat u de deportatie in grote lijnen kan beschrijven. Ook wanneer de vraag herhaald wordt, bevestigt u echter dat u met dezelfde bus van Adis Abeba tot Asmara bent gereden (zie gehoorverslag CGVS, dd. 2 december 2009, p. 11). Het is in deze context ook bevreemdend dat u niet kan uitleggen waarom uw broers niet samen met jullie gedepoteerd werden. U verklaart dat u toen te jong was en de situatie te verwarrend was om dat te

weten. Het is echter vreemd dat u later nooit bij uw ouders zou informeren over hoe jullie van jullie broers gescheiden werden, gezien het belang en de impact van deze gebeurtenis op jullie gezinsleven. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van de door u beweerde nationaliteit verder ondermijnt.

U verklaart verder dat u in Eritrea vervolging vreest omwille van uw geloof. Uw verklaringen over uw religieuze overtuigingen zijn echter uiterst vaag. Zo kan u niet uitleggen wat het verschil is tussen de Rema-kerk en de orthodoxe kerk (zie gehoorverslag CGVS, dd. 2 december 2009, p. 5-6). Dit is erg vreemd. Van een lid van een vervolgte minderheidskerk kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij minstens in grote lijnen kan beschrijven waarin zijn/haar religie verschilt van de hoofdreligie. Bovendien waren uw ouders vroeger zelf orthodox en zijn ze op een bepaald moment bekeerd tot de Rema kerk. Van u zou dan ook zeker verwacht worden dat u kan uitleggen wat het verschil is tussen de orthodoxe kerk en de Rema kerk. Evenmin kan u iets zeggen over de reden waarom uw ouders zich tot de Rema kerk bekeerden (zie gehoorverslag CGVS, dd. 11 februari 2010, p. 5-6). Hierbij dient opgemerkt te worden dat u een doopakte voorlegt, waaruit blijkt dat u in de Ethiopisch orthodoxe kerk bent gedoopt, maar geen bewijs voorlegt van de bekering van u en uw familie tot de Rema-kerk. Verder dient vastgesteld te worden dat uw kennis van de bijbel erg beperkt is. U kan geen boeken uit het Oude Testament noemen (zie gehoorverslag CGVS, dd. 2 december 2009, p. 7). U kan geen van uw favoriete verzen uit de bijbel aanhalen (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). U kan evenmin namen van psalmen uit de bijbel geven (zie gehoorverslag CGVS, dd. 2 december 2009, p. 7), alhoewel de pinksterkerken groot belang hechten aan het zingen gedurende gebedsbijeenkomsten. Verder kan u slechts één religieus feest noemen en kan u geen duidelijke uitleg geven over de betekenis van Pasen en Pinksteren; over Pasen kan u enkel zeggen dat Christus 'herboren' was en over Pinksteren geeft u drie verschillende verklaringen (zie gehoorverslag CGVS, dd. 2 december 2009, p. 7). Van iemand die verklaart haar land te zijn ontvlucht omwille van vervolging voor haar religieuze overtuigingen, kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij meer in detail over haar religie kan spreken.

In verband met de feiten die geleid hebben tot uw vlucht dient vastgesteld te worden dat u vage en inconsistente verklaringen aflegt, met name over de wijze waarop u uit de gevangenis ontsnapt bent. U verklaart dat in het weekend de deur van uw cel geopend werd. Niet enkel de deur van uw cel werd opengelaten maar ook de deur van de gang waarin uw cel gelegen was en ook de poort van de gevangenis zelf was niet gesloten. Het is weinig aannemelijk dat de bewaker alle deuren die u van de straat scheidde zonder meer open zou laten, met name wanneer de tweede bewaker aan de poort afwezig is en hij zelf op ronde vertrekt (zie gehoorverslag CGVS, dd. 2 december 2009, p. 9). Bovendien zijn uw verklaringen hierover strijdig met de verklaringen die u tijdens uw tweede gehoor hebt afgelegd. Daar verklaart u dat niet drie, maar slechts twee deuren of poorten u van de straat scheidde; vanuit uw cel kwam u direct op een binnenplaats van waaruit u door een poort de gevangenis kon verlaten (zie gehoorverslag CGVS, 11 februari 2010, p. 6). Wanneer u met de tegenstrijdigheid geconfronteerd wordt, verklaart u dat er inderdaad een derde deur was, maar slaagt u er niet in een verklaring te geven voor de tegenstrijdigheid (zie gehoorverslag CGVS, 11 februari 2010, p. 7). Deze tegenstrijdige verklaringen versterken verder het ongeloofwaardige karakter van uw beschrijving van uw ontsnapping. Het is eveneens bevreemdend dat u gedurende twee maanden opgesloten werd, maar dat u nooit ondervraagd werd. Er werd u ook nooit gevraagd enig document te ondertekenen (zie gehoorverslag CGVS, dd. 2 december 2009, p. 9). Uit de beschikbare informatie blijkt nochtans dat de Eritrese autoriteiten aan gevangen genomen leden van de Pinksterkerk vragen om een document te ondertekenen waarmee zij afstand doen van hun religie (zie informatie in het administratief dossier). U kan geen verklaring bieden waarom u anders zou behandeld worden dan de andere gevangen genomen leden van de pinksterkerk in Eritrea (zie gehoorverslag CGVS, dd. 2 december 2009, p. 9).

Gelet op het voorgaande kan er in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een 'vrees voor vervolging' in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, weerhouden worden. De door u in het kader van uw asielprocedure voorgelegde documenten (geboorteakte) kunnen het bovenstaande niet wijzigen. De geboorteakte vormt een aanwijzing dat u in 1984 in Asmara geboren bent, dat op dat moment door Ethiopië gecontroleerd werd, waarna u naar Adis Abeba verhuisd bent. De doopakte vormt echter geen bewijs van uw Eritrese nationaliteit, uw etnische afkomst, uw deportatie terug naar Eritrea of uw recent verblijf in Eritrea. Het is overigens bevreemdend dat u wel uw doopakte meenam uit uw land van herkomst, maar niet uw belangrijkste identiteitskaart, ook wanneer het uw tante was die hiervoor gezorgd heeft (zie gehoorverslag CGVS, 11 februari 2010, p. 5). Tijdens het tweede gehoor op 11 februari 2010 verklaarde u dat uw tante uw identiteitskaart zou opsturen. U had na het gehoor nog vijf werkdagen de tijd om nieuwe documenten aan het CGVS over te maken. Tot op de dag dat deze beslissing genomen werd, hebt u dit echter niet gedaan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert als onderdeel van het eerste en tweede middel, een schending aan *“van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de formele motivering van administratieve beslissingen.”* Verder beroept verzoekster zich *“op de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het vertrouwensbeginsel”*.

2.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. Onder ‘middel’ wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop de rechtsregel of rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden. Wat de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel betreft stelt de Raad vast dat verzoekster zich beperkt tot de vermelding in het opschrift en dit onderdeel van het middel geenszins uitwerkt. Dit onderdeel is derhalve onontvankelijk.

2.4. De Raad ziet evenmin het nut in van verzoeksters verwijzing naar *“artikel 52 §1, 4°”* van de Vreemdelingenwet aangezien deze wetsbepaling, zoals verzoekster zelf aangeeft, werd opgeheven.

2.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoekster is ertoe gehouden de stukken waarover ze beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoekster legt enkel een doopakte neer, maar geen originele identiteitsstukken met foto ter adstructie van haar voorgehouden identiteit. Verzoekster verklaarde *“dat ze een IK had maar dit document heeft ze in Eritrea achtergelaten”* (verklaring DVZ, 27.08.2009), doch licht niet toe waarom ze haar dit niet kon laten toezenden, wat temeer klemt nu ze nog contact heeft met haar tante in Eritrea. Overigens is het ongeloofwaardig dat verzoekster niet *“dacht (...) aan mijn identiteitskaart”* terwijl ze plannen had te reizen. Haar verklaring geen identiteitskaart te hebben maar wel haar doopakte op zak te hebben, waar de Raad overigens het nut niet van inziet nu dit geen identificatiestuk is noch voor Eritrea, noch voor België, komt dan ook leugenachtig voor. Daarenboven betreft het een doopakte van een kerk die verzoekster thans niet meer aanhangt. Verzoeksters gebrek aan identiteitsdocumenten kan haar aldus aangewreven worden. Dit houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot haar asielrelaas en tast haar geloofwaardigheid aan.

3.2. Verzoeksters asielrelaas is gesteund op haar Eritrese nationaliteit, haar verblijf in Eritrea en haar geloof.

3.3. Verzoekster voert aan dat haar “*Kennis van Asmara*” voldoende is en ze “*bij haar bij tweede gehoor gedetailleerder [antwoordde] omdat de interviewer telke maal meer specifieke vragen stelde. Verzoekster heeft de meeste vragen kunnen beantwoorden van Asmara. Ze heeft verschillende wijken en kerken opgesomd rondom de wijk waar ze woonde. Ze gaf zelfs 5 verschillende buslijnen van Asmara. Verzoekster gaf dat er verschillende ziekenhuizen waren in Asmara, maar ze gaf hierbij niet de officiële namen maar enkel de benamingen die door het gewone volk aan die ziekenhuizen werd gegeven, met name kinderziekenhuis, oogziekenhuis*”. Dit kan bezwaarlijk overtuigen nu uit het administratieve dossier blijkt dat de vragen tijdens het tweede verhoor op het CGVS niet inhoudelijk verschillen van het eerste verhoor en de vragen in het eerste verhoor duidelijk en precies waren. Dat verzoekster op het tweede verhoor opvallend meer kennis had dan op het eerste verhoor, hoewel ze op vele punten nog steeds geheel onwetend was, kan enkel te wijten zijn aan het feit dat verzoekster zich naar aanleiding van de vragen van het eerste verhoor, beter voorbereidde op haar tweede verhoor en bepaalde kennis heeft ingestudeerd. Zo komt haar kennis tijdens het tweede verhoor over de busroutes en buslijnen geheel ingestudeerd voor te meer nu ze in het eerste verhoor haar zichtbare omgeving en buurt niet kende en de grote gebouwen en kerken die op wandelafstand van haar straat liggen niet kon opnoemen.

3.4. Geheel onaanvaardbaar is verzoeksters onwetendheid over de bevolkingsgroepen die in Eritrea leven en het belang dat hieraan gehecht wordt in Eritrea. Dat verzoekster de etnische bevolkingsgroepen Tigre en Tigrinya met elkaar verwart kan er slechts op wijzen dat ze in haar persoonlijke omgeving niet geconfronteerd werd met de situatie van deze etnische groepen of dat ze opgroeide in een omgeving waar etnische identificatie niet aan de orde was.

3.5. Met betrekking tot haar “*Deportatie uit Ethiopië*” argumenteert verzoekster dat er “*moet rekening gehouden worden met de jeugdige leeftijd van verzoekster opdat moment. (...) Voor iemand die dertien jaar oud was op dat moment is dit nogal een gedetailleerde vraag. En de vraag die de jurist stelde was hoe zijn jullie naar eritrea gedeporteerd, en de vraag van verzoekster was hierop via bussen. Op die vraag is effectief juist geantwoord geweest door verzoekster.*”

3.5.1. Verzoekster gaat eraan voorbij dat zij in 1998 reeds 14 jaar was, en derhalve geen kind meer. In acht genomen dat de leefwereld van een 14-jarige beperkter is dan die van een volwassene wijst verweerder er anderzijds terecht op dat “*redelijkerwijs kan verwacht worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.*” Het is redelijk te verwachten dat voor zover verzoekster als 14-jarige werd gedeporteerd naar Eritrea, zij zich dergelijke ingrijpende gebeurtenis, die manifest afwijkt op de alledaagsheid en van determinerende invloed is geweest op verzoeksters verdere leven, levendig kan herinneren zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan. Verder blijkt uit het gehoorverslag dat verzoekster letterlijk verklaarde dat ze met “*dezelfde bus*” van Adis Abeba naar Asmara reisde (gehoorverslag CGVS, 2.12.2009, p.11), wat dus wel degelijk strijdig is met informatie toegevoegd aan het dossier waaruit blijkt dat Ethiopische voertuigen de gedeporteerden tot voor de grens brachten, die dan te voet diende overgestoken te worden, en zij over de grens werden opgevangen door de Eritrese overheid (zie rapport HRW, “*Expulsions by Ethiopia*”), wat een veertienjarige zich moet herinneren.

3.6. Met betrekking tot haar “*Kennis over de religie*” voert verzoekster aan dat zij “*heeft geen godsdienstlessen heeft gekregen op school wat betreft de Pinksterbeweging. Ze heeft de geloofsovertuiging van haar ouders gekregen, zonder dat ze effectief lessen erover heeft gekregen. Met als gevolg dat ze veel religieuze overtuigingen heeft overgenomen zonder er zich te veel vragen over te stellen. Het niet weten van bepaalde aspecten van het geloof, kan men niet direct tot de conclusie komen dat ze niet behoort tot de Rema-kerk. Verzoekster legt bijgevolg haar doopakte neer, dat allesinds een bewijs levert dat ze tot de Rema-kerk behoort.*”

3.6.1. Verzoekster gaat eraan voorbij dat zij verklaarde dat zij gelovig was “*Sinds ik van Ethiopië naar Eritrea kwam. Ik bedoel; in Ethiopië waren we ook al bij de Rema kerk. Mijn moeder vertelde me dat we er sinds 1998 bij waren*” (gehoorverslag 2.12.2009, p.3), dat zij “*Eénmaal in de week*” naar de Rema-kerk ging, dat “*Ze gaven ons bijbellen. Ze leren ons enkel Gods woord*” en dat zij, nadat de Rema-kerk verboden werd, bleef deelnemen aan clandestiene bijeenkomsten, zelfs “*Twee dagen in de week*”

dergelijke bijeenkomst in haar eigen woning organiseerde (gehoorverslag 2.12.2009, p. 6). Waar het verzoekschrift verzoeksters geloofsovertuiging thans minimaliseert is dit strijdig met de weloverwogen, langdurige en doorgedreven overtuiging die zij voorhield ter verhoor op het Commissariaat-generaal. Overigens zijn verzoeksters beweringen strijdig met de neergelegde doopakte die uitgaat van de "Ethiopische orthodoxe kerk", en hieruit blijkt derhalve dat verzoekster gedoopt was in de Ethiopische orthodoxe kerk, maar geenszins dat ze zich bekeerd heeft tot de Rema-kerk.

3.7. De door de Commissaris-generaal correct en uitvoerig weergegeven vaagheden en onwetendheden raken de kern van het relaas, zijn pertinent en opvallend talrijk. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de Commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten. Verzoeksters voorgehouden Eritrese nationaliteit komt bedrieglijk voor. De voorgehouden problemen in Eritrea hebben dan ook geen objectieve grond.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. In een tweede middel beroept verzoekster zich op de subsidiaire bescherming en op het "zorgvuldigheidsbeginsel".

4.1. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de Commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De Commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich liet bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Verzoekster kan dan ook bezwaarlijk worden bijgetreden waar zij aanvoert dat haar asielaanvraag "niet met de nodige zorgvuldigheid werd onderzocht."

4.2. De Raad stelt overigens vast dat het verzoekschrift ongerijmde opmerkingen bevat die voor verwarring zorgen omtrent verzoeksters nationaliteit en herkomst. Zo wordt tot tweemaal toe gesteld dat "De Commissaris-generaal brengt een motivering van de weigeringsbeslissing aan die louter gesteund het onvoldoende aannemelijk kunnen maken van het recente verblijf in Adis Abeba", wat niet blijkt uit de bestreden beslissing. Evenmin heeft de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vastgesteld "dat verzoek(st)er zijn [lees:haar] recente herkomst uit Bagdad onvoldoende aannemelijk kan maken" nu verzoekster niet beweert uit Irak, maar uit Eritrea afkomstig te zijn. Dergelijke foute opmerkingen kunnen slechts gebaseerd zijn op een onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissing of het onzorgvuldig opstellen van het verzoekschrift.

4.3. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster voert aan dat "De algemene situatie in Eritrea (tav Rema-kerk) veroorzaakt dan ook voor verzoekende partij een ernstige risico. Wanneer verzoekster terugkeert naar haar land loopt zij een reëel risico op schade."

4.4. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Voor zover verzoekster zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde feiten als voor de vluchtelingenstatus maakt zij derhalve evenmin een reëel

risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de Vreemdelingenwet, aannemelijk.

4.5. Wat betreft 48/4, §2, c) kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts vaststellen dat verzoekster haar identiteit en nationaliteit niet aantoont noch aannemelijk maakt, en derhalve evenmin dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Eritrea. Zoals hoger geoordeeld voert verzoekster geen nuttige elementen aan op dit punt en zijn de verklaringen dermate onvoldoende dat haar beweerde nationaliteit en afkomst frauduleus voorkomt. De Raad moet haar oordeel steunen op de feiten en middelen aangevoerd door de verzoekende partij. Het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

4.6. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig mei tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK